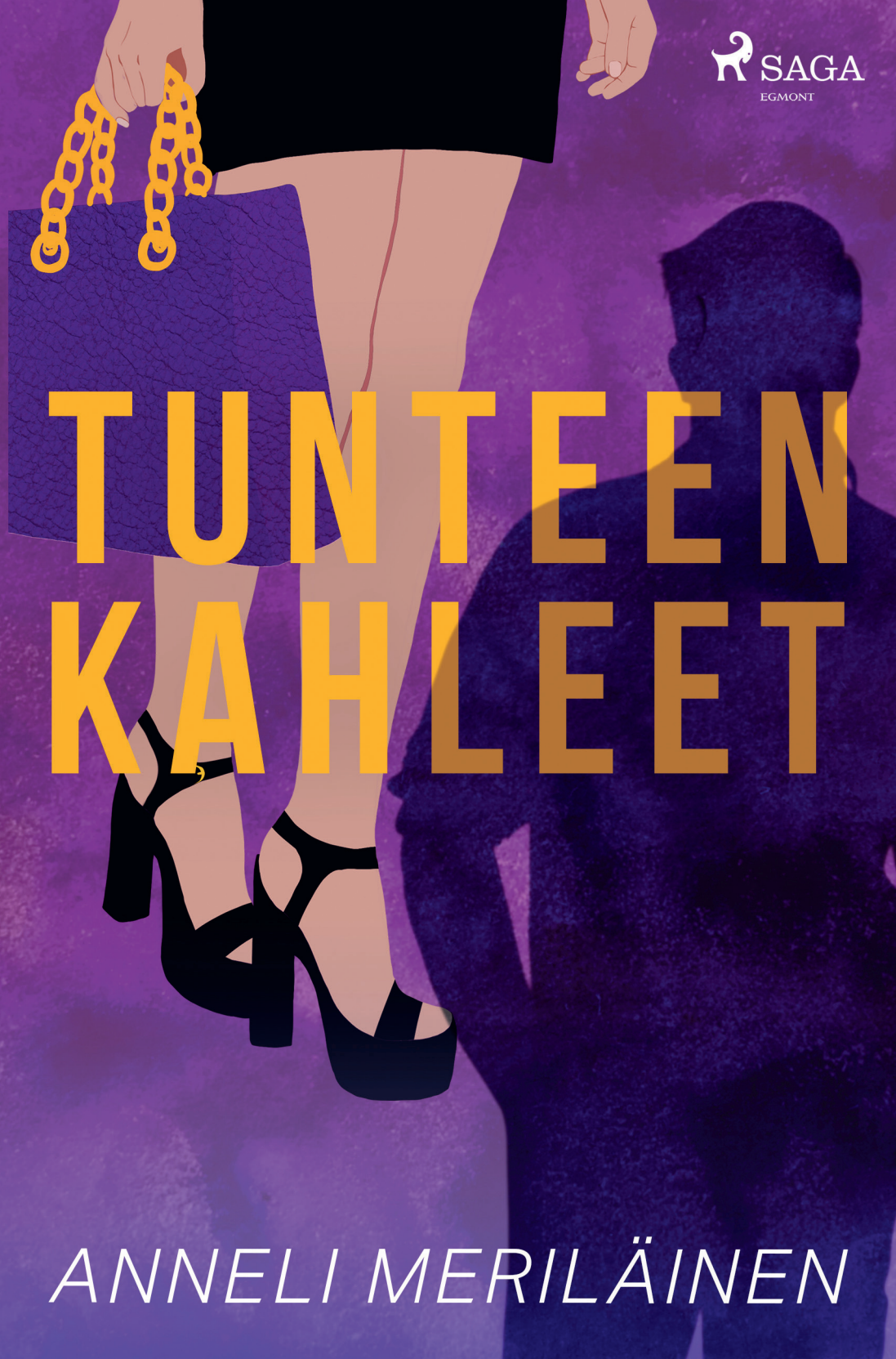

TUNTEEN KAHLEET

ANNELI MERILÄINEN

Anneli Meriläinen

Tunteen kahleet

SAGA Egmont

Tunteen kahleet

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1987, 2023 Anneli Meriläinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726530377

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Saavuvin Roomaan maaliskuun ensimmäisellä viikolla. Huikean kirkas, lämmin auringonpaiste tulvahti ylleni heti astuessani ulos lentokoneen ovesta. Laskeuduin lentokoneen portaat silmiäni siristellen. En ollut tottunut pitkän, pimeän talven jälkeen tällaiseen kirkkauteen. Kentällä liikehtivien matkustajien ja lentokenttävirkeilijöiden vilkkaus ja kaikkialla kaikuva sointuva italiankielinen puheenpulputus tempasivat minut vastustamattomasti mukaansa. Tunsin veren alkavan virrata kiihkeämpään tahtiin suonissani ja nopeutin askeleeni muiden rytmiiin.

Olen tehnyt ehkä sittenkin oikean ratkaisun lähtiessäni Italiaan, ajattelin kulkiessani ensimmäisiä minuutteja Rooman kamaralla. Täällä oli auringon lämpö, joka hoitaisi hellästi haavoittunutta sydänparkaani. Täällä oli itse elämä, joka saisi minut heräämään kuukausien mittaisesta masennuksestani ja kaiken kattavasta välinpitämättömydentunteestani.

Sain kiittää matkasta äitiäni, joka oli hankkinut minulle työpaikan ja päättäväisesti ostanut paikkaliput sekä pakannut matkalaukkuni. – Nyt tuo kattoon tuijottaminen riittää, hän oli sanonut. – Yksikään mies ei ole sen arvoinen, että kannattaisi hänen lähtönsä vuoksi elämänsä pilata.

Joku tarttui käsivarteeni. Hätkähdin. Vieressäni seisoivat vanhahko mies tummanvihreässä virkapuvussa. Miehen kulmahampaat loistivat samaa kullanväriä virkapuvun nappien kanssa.

– *Signorina* Vilja Unt? mies kysyi kohteliaasti kumartaen. Kun olin nyökännyt myöntävästi, mies huoasti helpottuneena:

– Muistinpa sittenkin nimenne. Katsokaas, *signorina*, vanha pää, se unohtaa niin paljon.

Hymyilimme yhteisymmärryksen merkiksi.

Hän oli Caesere Tolli, työnantajani, rouva Carduccin autonkuljettaja. Hän johdatteli minut ikivanhan, arvokkaan näköisen, mustan Bentley'n luo. Istuuduin auton muhkealle takapenkille.

Caesare kertoi autonajon ohella toimivansa myös perheen puutarhurina ja porttivahtina. Hän oli ollut Carduccien palveluksessa jo monta vuosikymmentä.

– Kaikki vain on niin muuttunut viimeisten vuosien aikana, Caesare huokaili. – Koskaan ei talossa enää järjestetä suuria juhlia. Rouva alkaa olla vanha ja väsynyt ja niin olen minäkin. Aika kuluu, aika kuluu...

Caesaren vanhuus ja väsymys ei näkynyt ainakaan hänen autonajotavassaan. Pitelin kiinni penkistä auton kaasutellessa hurjaa vauhtia pitkin tietä. Hiekka pöllysi ja kivet sinkoilivat. Pelkäsin vanhan auton hajoavan minä hetkenä hyvänsä ja meidän jäävän matkalaukkuineni tienposkeen anelemaan

peukalokyytiä. Hyvin autovanhus kuitenkin kesti matkan rasisukset.

Taloa puutarhoineen ympäröi koristeellinen, takorautainen aita. Caesare nousi ketterästi avaamaan suuren portin ja niin auto lipui hitaasti kohti talon muhkeaa julkisivua. Nyt ei hiekanpölyttelystä ollut tietoaakaan. Huolehthihan Caesare itse hiekkakäytävän kuvioiden taiteellisesta tasapainosta.

Caesare nousi autosta auttaakseen minut ulos ja nosti matkalaukkuni viereeni. Kohotin katseeni ja henkäisin syvään. Tämä oli todella jotakin aivan muuta kuin töölöläinen kerrostaloasuntomme. Talon rapistunut julkisivu oli peittynyt valtaisina punaisina ryöppyinä kukkivien köynnösten alle. Ikkunat olivat kolmessa kerroksessa ja niiden sivustoilla oli puiset ikkunaluukut. Tiesin toki, että rouva Carducci oli entisen ministerin leski ja siten oletettavasti varakas, mutta mitään näin jyhkeää en osannut tulevaksi asuinpaikakseni haaveillakaan.

Samassa ovi avautui ja näin portaiden päässä seisovan tukevan, mustaan pukuun ja valkeaan esiliinaan pukeutuneen keski-ikäisen naisen. Hän huudahti ilahtuneena nähdessään meidät ja laskeutui portaat yllättävän nopeasti noin pyöreähköksi ihmiseksi.

– Tässä tämä meidän uusi neiti nyt on, Caesare sanoi ylpeänä kuin olisi tuonut arvokkaan postipaketin perille. – Enköös sanonutkin, että kyllä minä hänet löydän?

Nainen esitteli itsensä Mariaksi ja portaita noustessamme hän selvitti minulle muutta mutkitta elämäntarinansa. Hän oli tullut Carduccien palvelukseen aivan nuorena tyttösenä. Hän oli näet syntyjään caprilainen ja oli aluksi palvellut perheessä vain kesäaikoina näiden ollessa Caprilla huvilallaan. Mutta sitten rouva oli pyytänyt Mariaa lähtemään perheen mukana Roomaan

ja Marian vanhemmat olivat ilomielin suostuneet. Pienellä saarella kun ei niihin aikoihin ollut paljonkaan työmahdollisuuksia nuorelle naiselle...

Kuuntelin vain puolella korvalla Marian tarinointia, sillä eteemme avautuva suuri halli vei kaiken mielenkiintoni. Hallin seiniä kiersivät pylväiköt ja seinillä oli suuria tummasävyisiä maisemamaalauksia.

– Sandra... Tina...! Tulkaa auttamaan, Maria huhui erään kahden pylvään takaa avautuvan oven suuntaan. Ovesta ilmestyi kaksi hentoista, Marian tapaan mustavalkoiseen palvelijattaren asuun pukeutunutta tyttöä.

Räpyttelin silmiäni uskomatta näkemääni. Tytöt olivat aivan toistensa näköiset aina otsalta lähtevää mustaa kiehkuraa ja vinojen silmien hieman karsastavaa katsetta myöten.

Maria nauroi iloisesti hämmästykselleni.

– He ovat identtiset kaksoset. Unohdan vain aina sanoa siitä etukäteen, koska olen itse heihin niin tottunut.

Nyt minäkin jo hymyilin ja menin kättelemään tyttöjä. Molemmat niiasivat ja katsoivat ujosti lattiaan.

– Heidän oikeat nimensä ovat Alessandra ja Christina, mutta me kutsumme heitä Sandraksi ja Tinaksi. Ja niin neitikin saa tehdä, vai mitä, tytöt? Maria jatkoi.

Tytöt nyökkäsivät.

– Neiti seuraa vain perässäni, Maria sanoi viitaten leveisiin, keskeltä hallia kohoaviin kiviportaisiin. – Tytöt tuovat laukut.

Tina ja Sandra tarttuivat reippaasti Caesaren sisälle nostamiin matkalaukkuihini. Nolostuin ja yritin estää heitä, mutta tytöt pitivät päättäväisesti kiinni laukuista. Katsoin parhaimmaksi lähteä kapuamaan portaita Marian perässä Tinan ja Sandran seurattessa tavaroitani kantaen.

Portaiden päättyessä tasanteeseen käännyimme nousemaan uudet portaat ja sama toistui vielä kerran. Niin tulimme kolmanteen kerrokseen. Ihmettelin, miten Maria selvisi portaiden noususta hengästymättä puhumattakaan laihoista tyttöressuista, jotka raahasivat matkatavaroitani. Myöhemmin ymmärsin portaissa edestakaisin kulkemisen kuuluvan heidän päivittäiseen työhönsä.

Tulimme kapeaan käytävään, jonka lattiaa peittivät itämaiskuvioiset, pehmeät matot. Käytävän tummasävyisiä seiniä koristivat vanhanaikaiset maisemataulut. Taulujen välissä oli pieniä lamppuja, joissa paloi valo, sillä matkamme varrella ei ollut yhtään ikkunaa. Käytävä päättyi yllättävään mutkaan. Kiersimme sen taakse ja seisoimme koristeileikatun puuoven edessä.

Maria pisti kätensä esiliinansa alle ja kaivoi puvun taskusta avainnippun.

Maria kehotti minua astumaan ensimmäisenä huoneeseen. Sieraimiini lehahti vanhoille huonekaluille ominainen, aavistuksen verran ummehtunut tuoksu. Huone oli hämärän peitossa. En nähnyt mitään ennen kuin Maria meni avaamaan ikkunoiden kaihtimet.

Voimakas auringonpaiste täytti heti huoneen ja paljasti silmieni eteen hempeän rosanvärisen, kuluneen sohvakaluston. Huoneessa oli myös siro mahonkinen kirjoituspöytä, kultakehyksinen korkea peili sekä lukemattomia muotokuvamaalauksia ja asetelmia seinillä. Maria kiersi sytyttämässä pöytälamppuihin valon kirkkaasta auringonpaisteesta huolimatta.

– Täällä on neidin makuuhuone, Maria sanoi astuessaan matalasta oviaukosta viereiseen huoneeseen.

Naurahdin nähdessäni huonetta hallitsevan pylvässängyn. Se oli tummaa puuta ja sitä ympäröivät valkeat verhot, jotka oli sidottu pylväisiin kultanvärisiin tupsupunoksin. Ylhäällä katonrajassa, josta sängyn verhot laskeutuivat, keikkui kultainen enkelinpää. Itse vuodetta verhosi valkea pitsipeitto.

Vuodetta ihmetellessäni Maria esitteli jo täyttää päättä vaatekaappia. Se oli uskomattoman suuri, kiemuraisilla jaloilla seisova peiliovinen kaappi. Pukeutumispöytä oli samaa tummanruskeaa puuta kuin huoneen muukin kalustus. Pöytään oli kiinnitetty soikea peili, jonka myöhemmin totesin armollisesti himmentävän katsojan kasvot. Pukeutumispöydän tuoli oli verhottu viininpunaisella, nyt jo kuluneella sametilla.

Maria hoputti palvelustyttöjä avaamaan laukkuni ja kolmisin he asettelivat vaatimattoman vaatevarastoni kaappiin.

Toinen tytöistä, en tiedä kumpi, valmisti minulle kuuman kylvyn. Vaaleanpunainen suuri kylpyamme seiso keskellä huonetta tukevasti kultanvärisillä leijonankäpälän muotoisilla jaloilla. Maria kertoi kylpyveden sisältävän virkistäviä yrttejä.

–... jotta neiti toipuisi matkan rasituksista, Maria sanoi asetellen ammeen viereen suuria, lämmitettyjä pyyheliinoja.

Pulahdin höyryävän kuumaan veteen pää pyörällä uusista vaikutteista, joita talo oli tuottanut omalaatuisella jyhkeydellään ja persoonallisuudellaan. Sillä tämä ei ollut mikä talo tahansa, sen ymmärsin heti. Nämä esineet ja nämä huonekalut olivat olleet täällä vuosisatoja. Ne olivat nähneet monen sukupolven vaihtuvan. Ne olivat osa taloa.

Onneksi minulla olisi aikaa rauhoittua ja levätä. Kello oli tuskin neljä ja Maria oli luvannut tulla noutamaan minut talon rouvan luokse puoli kuudelta.

Makasin höyryisessä kylvyssä vienosti yrteiltä tuoksuvan veden pehmittäessä lihaksiani ja ihanan raukeuden tunnun levitessä kehooni.

Ehkäpä kaikki kääntyy vielä hyväksi, ajattelin. Ehkä vielä tulisi päivä, jonka voisin viettää ajattelematta hetkeäkään Jaria tai sitä kirjettä, jossa hän ilmoitti haluavansa purkaa kihlauksemme. Ehkäpä...

Kylvystä noustuani kuivasin itseni Marian antamiin lämpimiin pyyhkeisiin, kietouduin aamutakkiini ja laskeuduin pylvässängyn pitsipeitteen päälle tarkoituksenani vain hieman levähtää. Marian koputukset herättivät minut kuitenkin sikeästä unesta tasan puoli kuudelta.

Ensitapaaminen uuden työnantajani, *signora* Giulia Carduccin kanssa ei siis alkanut minun kannaltani parhaissa mahdollisissa merkeissä. Olin auttamatta myöhässä. Katsoin säikähtäneenä Mariaan. Mitä minun pitäisi nyt tehdä?

Maria luki äänettömän kysymyksen silmistäni ja marssi suoraan vaatekaapille. Tottuneesti hän asetteli vaatteeni tuolin selkänöjää vasten ja ilmoitti odottavansa minua käytävässä.

Pukeuduin kiireesti kädet vavisten vaaleansiniseen Vuokon malliston pukuun, jonka olin hankkinut edelliskeväänä veljeni ylioppilasjuhlia varten. Mielestäni se vastasi hyvin säntillisen sihteerin asua. Minuthan oli palkattu sihteeriksi, joten halusin myös näyttää sellaiselta.

Sujautin vaaleansiniset, matalakorkoiset avokkaat jalkoihini ja sipaisin peilin edessä muutaman kerran kammalla pesun jäljiltä vielä aavistuksen verran kosteita hiuksiani. Kasvojen ehostamista en ehtinyt edes ajatella.

Maria kulki edelläni samaa sokkeloista käytävää, jota pitkin olimme tulleet huoneistooni. Seinälamppujen himmeä valo heitti varjoja käytävän tummasävyiselle matolle. Vasta nyt huomasin käytävän varrella huoneiden ovia, joita ei varmasti ollut avattu vuosikausiin. Ihmettelin itsekseni, miksi minut oli sijoitettu käytävän perimmäisiin huoneisiin. Katsoin kuitenkin parhaimmaksi kiiruhtaa Marian vanavedessä alakertaan ja jättää kysymykset sopivampaan tilanteeseen.

Huone oli hämmentävä. Se oli avara, sen seinät ja korkealla kohoava katto oli kuvioitu mitä taidokkaimmin freskoin. Huoneessa oli monta erillistä sohvakalustoa, kaikki samaan samppanjan- ja kermanväriin vivahtavia. Siellä täällä näkyi valkoisia kreikkalaistyyllisiä patsaita. Pöydillä oli suuria kukkalaitteita.

Huoneen peräseinällä, ovea vastapäätä oli vaalea, kultakoristeinen takka. Takan ääressä, suuressa nojatuolissa, himmeänsinisen lampunvarjostimen alla istui vanha nainen, joka katsoi suoraan minuun. Henkäisin syvään. Hän siis oli Giulia Carducci, nainen, jonka sihteerinä olin lupautunut toimimaan seuraavan puolen vuoden ajan.

Astuessani huoneeseen vanhan rouvan jalkojen vieressä lattialla maannut ruskealaikkuinen spanieli nousi ylös ja juoksi minua kohden iloisesti räksyttäen.

– Amado, Amado, heti tänne, huoneessa kaikuivat komentosanat, mutta koira vähät välitti emäntänsä huudoista. Se keskittyi riemukkaaseen hyppelyyn ympärilläni.

– Amado on aina vain yhtä leikkisä, vaikka se on jo kuuden vuoden vanha, huoneen perällä istuva nainen sanoi. – Mutta ei välitetä siitä. Tulkaa te tänne peremmälle. Pahin rangaistus Amadolle on, ettemme ole sitä huomaavinammekaan.

Rouva Carducci viittasi minut istuutumaan takan toisella sivustalla olevaan tuoliin. Nyt, istuessani näin lähellä, näin miten suoraryhtinen ja tyylikäs hän oli. Hän oli pukeutunut yksinkertaiseen mustaharmaaseen pukuun. Kaulaa ja toista rannetta kiersivät kultaiset korut, jotka olivat kuin käärmeet punaisine rubiinisilmineen. Kasvot oli huolellisesti ehostettu himmeällä puuterilla ja huulet sekä kynnet loistivat samaa punaa kuin rubiinit koruissa. Teräksenharmaat hiukset oli vedetty taakse sileälle nutturalle. Ilmassa leijui voimakas, makea hajuveden tuoksu. Hänen ikäänsä oli miltei mahdotonta arvioida. Se olisi saattanut olla mitä tahansa viidenkymmenenviiden ja seitsemänkymmenenviiden väliltä. Tosiasiassa hän oli, kuten myöhemmin sain tietää, täyttänyt juuri seitsemänkymmentäseitsemän vuotta.

Koira hyppeli vielä hetken ympärillämme, mutta rauhoittui pian lepäämään emäntänsä jalkojen ääreen. Olin helpottunut koiran mukanaolosta. Amadon tempipuulu oli keventänyt tunnelmaa huoneessa. Hymyillen vanha rouva kyseli matkani onnistumisesta. Entä huoneeni, olinko niihin tyytyväinen? Maria kyllä auttaisi, jos minulla olisi toivomuksia. Niin, totta kai, nyökkäilin. Entä olinko käynyt ennen Italiassa? Pudistin päätäni.

Rouva Carducci otti käteensä viereiseltä pöydältä avonaisen paperiarkin. Tunnistin sen kirjeeksi, jonka olin lähettänyt hänelle esitelläkseni siinä itseni ja kertoakseni opinnoistani.

– Minä en henkilökohtaisesti tunne ketään pohjoismaalaista, vanha rouva sanoi taivutellen paperia kädessään, – mutta Pietro Cigna, joka suositteli teitä, ei lakkaa ylistämästä skandinaavien ahkeruutta ja luotettavuutta.

– Lupaan tehdä parhaani... sanoin epäröiden. Tosiasiassa kyseinen Pietro Cigna ei ollut koskaan edes nähnyt minua. Hän

oli italialainen taidegallerian omistaja, jonka äitini oli tavannut jonkin näyttelyn avajaisissa. Tyypilliseen temperamentikkaaseen tapaansa äiti oli oitis kysynyt, eikö italialaisessa taidegalleriassa löytyisi töitä hänen sydänsuruiselle tyttärelleen. Cigna oli luvannut laittaa asian korvansa taakse muistiin ja tiedottaa, jos jotain työtä löytyisi. Vajaan kuukauden kuluttua hän ilmoitti, ettei galleria kaipaa työpanostani, mutta eräs hänen tuttavansa, signora Giulia Carducci etsiskeli sopivaa sihteeriä.

– Vilja Unt, rouva sanoi lukien nimeni paperista, – onko se tyypillinen suomalainen nimi?

– Ei, ei ole, sanoin. – Isäni oli virolainen.

– Oli?

– Niin, hän on kuollut.

– Oh, olen pahoillani. Jokin onnettomuusko?

– Kyllä, hän kuoli auto-onnettomuudessa Australiassa.

Huoneeseen laskeutui hiljaisuus. En halunnut puhua asiasta enempää. En halunnut muistella niitä kipeitä aikoja, jolloin olimme nukkuneet makuupusseissa tyhjien huoneiden lattioilla, sillä äiti oli ehtinyt jättää huutokaupattavaksi huonekalumme hankkiakseen rahaa Australian matkaamme varten. Kesti vuosia ennen kuin äiti sai epäsäännöllisillä taidemaalarin tuloillaan kerätyksi meille uuden kodin. He eivät olleet eläneet milloinkaan tavallisessa avioliitossa, sillä äitini ei ollut halunnut muuttaa asumaan isäni kotimaahan. Yhteydet aviomieheen ja isään rajoittuivat matkoihin, joita teimme viisumien ja oleskelulupien turvin. Kun sitten isäni, joka oli kapellimestari, oli saanut kutsun johtamaan orkesteria Australiaan, hän ei enää palannutkaan kotimaahansa. Hän anoi australialaisilta viranomaisilta turvapaikkaoikeutta ja pyysi perhettään muuttamaan luokseen. Äiti oli heti valmis lähtemään, mutta ennen matkaamme tulikin

surusähkösanoma. Koko tulevaisuutemme oli tuhansina pirstaleina.

– Minä ymmärrän, Giulia Carduccin hiljainen ääni kuului viereltäni. – Minun poikani kuoli myös autokolarissa.

Katsoimme myötätuntoisesti toisiamme.

– Mutta miten on mahdollista, että osaatte puhua noin hyvin italiaa, vaikkette ole käynyt täällä aikaisemmin? hän kysyi nyt jo iloisempaan sävyyn.

– Meillä, veljelläni ja minulla oli monen vuoden ajan leikkitovereina lapsia, joiden isä oli italialainen. He puhuivat keskenään italiaa ja pian mekin opimme kielen. Se tarttui minuun ja veljeeni niin, että vuosia sen jälkeen, kun tämä perhe oli muuttanut muualle, me jatkoimme italian puhumista keskenämme.

– Sepä hauska tarina, vanha rouva naurahti ja vilkaisi jälleen kädessään pitämäänsä kirjeeseeni. – Täällä sanotaan, että opiskelette italian ja ranskan kielen kirjeenvaihtajaksi.

Suoristauduin tuolillani. Nyt, ajattelin, nyt hän kysyy, miksi jätin opintoni kesken. Ja minä kun olin päättänyt jo tätä matkaa suunnitellessani, etten Italiassa puhuisi menneestä romanssistani. En halaistua sanaa, en kenellekään.

– Toivotaan, että teille on hyötyä työskentelystä tällä vastaisten opintojenne kannalta.

Nyökkäsin huojentuneena. Arka alue oli sivuutettu.

– Työtehtävänne koskevat hyvin läheisesti minua, rouva Carducci sanoi kumartuen puoleeni. Olin näkevinäni hänen huulillaan pienen huvittuneen hymyn. – Kysymyksessä on näet elämäkertani puhtaaksikirjoittaminen.

Henkäisin syvään. Olin olettanut työn käsittävän papereiden järjestelemistä, kutsukorttien lähettelemistä ja muuta vastaavaa

mitä nyt hienon rouvan sihteerin oletetaan tekevän. Miten ihmeessä onnistuisin työssäni? Elämäkerran puhtaaksikirjoittaminen, se olikin jo vakavampi juttu...

– Kyllä me tulemme toimeen keskenämme, Giulia Carducci sanoi lohduttavalla äänellä huomattuaan huonosti peitellyn hämmentyneisyyteni. – Olen aina luottanut Pietro Cignan mielipiteisiin, vaikka hän tosin liioitteleekin asioita.

Katseeni harhaili seinien monimutkaisissa kuvioinneissa. En todellakaan tiennyt, mitä sanoa. Onneksi ovelta kuului koputus. Maria ilmoitti päivällisen olevan valmiina ruokasalissa.

Kuljimme jälleen niin monien portaiden, käytävien ja huoneiden kautta, etten voinut muuta kuin ihmetellä, oppisinko koskaan kulkemaan omin päin tässä vanhassa, sokkeloisessa talossa. Kerroin asian emännälleni istuessamme jykävässä, tummasävyisessä ruokasalissa.

– Se ei tule olemaan kovinkaan vaikeata, hän sanoi, – sillä käytämme vain pientä osaa talon huoneista. Elämme hyvin vaatimattomasti nykyään. Jäätyäni leskeksi kuusikymmenluvun alussa luovuin suurien kutsujen järjestämisestä.

Palveluskuntammekin on kutistunut vaatimattomaksi. Olette tavannut heidät kaikki, Caesaren, Marian, Sandran ja Tinan.

Olin jo ehtinyt ihmetellä, miksi emäntäni käytti monikollista me-muotoa puhuessaan itseään koskevista asioista. Nyt tuli yllättävä selvitys:

– En ole tainnut vielä mainitakaan, että perheeseen kuuluu minun lisäksi myös pojanpoikani Tomaso. Hän on tosin jo kohta kolmissakymmenissä eikä häntä näy kovinkaan paljon täällä kotona. Hän on tälläkin hetkellä hiihtolomalla Alpeilla.

Rouvan ääni pehmeni ja silmiin tuli hellyyttä hänen puhuessaan lapsenlapsestaan.

Tunsin kummallista levottomuutta rouva Carduccin jatkaessa isoäitimäistä lepertelyään. Pojanpoika oli hänelle ilmeisen rakas, mutta minä en ollut kovinkaan ilahtunut irrallisen poikamiehen ilmestymisestä maisemiin. Olin saanut melkoisesti oheistietoa italialaisista miehistä työmatkani määränpään tultua ystäväpiirini tietoon.

Ateria, elämäni maukkain muuten, oli päättynyt. Toivottelimme toisillemme hyvää yötä.

– Levätkää kunnolla, sillä heti huomenna alamme työskennellä, Giulia Carducci sanoi painottaen puhettaan elegantein kädenliikkein. Kapeaa rannetta kiertävän kultaisen käärmeen punainen rubiinisilmä välkehti käytävän himmeässä valossa.

– Rouva odottaa teitä kello kymmeneksi kirjastoon, tyttö sanoi miltei kuiskaten jättäessään aamiaistarjottimen pöydälleni.

– Kuulehan, sanoin yrittäen tavoittaa tytön alasluotua katsetta, – olisitko niin ystävällinen, että tulisit noutamaan minut kymmentä vailla kymmenen. Minulla ei ole aavistustakaan, mistä päin edes lähtisin etsimään kirjastohuonetta.

Tyttö niiasi ja kuiskasi:

– Kyllä, neiti.

Täsmälleen sovittuun aikaan hän koputti ovelleni, niiasi sisään astuttuaan ja lähti johdattamaan minua kirjastoon.

Laskeutuessamme portaita kysyin varovasti:

– Ethän pahastu, vaikken vielä erotakaan teitä toisistanne?

Kumpi sinä olet, Tina vai Sandra?

– Minä olen Tina, tyttö sanoi.

Hän nosti sormen osoittamaan silmiään ja katsoi nyt ensimmäisen kerran minua suoraan silmiin.

– Ihmiset sanovat erottavansa meidät siitä, että minä katson enemmän kieroön kuin Sandra.

Hän sanoi sen aivan luonnollisesti, ilman pienintäkään pahastumisen tunnetta. Myöhemmin totesin hänen sanansa paikkansapitäviksi. Tinan karsastus oli todellakin ainoa seikka, josta saatoin edes yrittää tunnistaa kaksostytöt toisistaan.

Giulia Carducci istui kirjastohuoneen hämyssä valokuva-albumien ja erilaisten muistiinpanoliuskujen ympäröimänä. Hän oli pukeutunut tummanruskeaan pukuun. Kaulalla ja toisessa ranteessa oli paksu kultakääty. Heti huoneeseen astuttuani tunsin hänen hajuvetensä tuoksun.

Istuuduin kuluneeseen ruskeaan nahkanojatuoliin ja annoin katseeni kiertää huoneen seiniä. Ne oli peitetty suurin lasikaapein, jotka olivat täpötäynnä vanhoja, nahkaselkäisiä kirjoja.

– No niin, tässä me siis olemme, Giulia Carducci sanoi naurahtaen. – Miten haluatte työskennellä? Kirjoitatteko saneluni mukaan suoraan kirjoituskoneella vai haluatteko tehdä muistiinpanoja?

– Osaan pikakirjoitusta, sanoin. – Ottaisin mielelläni sanelunne pikakirjoituksella ja kirjoittaisin sen myöhemmin puhtaaksi koneella.

– Mainiota.

Sen sanottuaan hän ojensi minulle lehtiön ja lyijykyniä, laskeutui takaisin tuolilleen, sulki silmänsä ja alkoi sanella. Hän oli ilmeisesti miettinyt kaiken valmiiksi, sillä puhe tuli tasaisena virtana, ilman ajatustaukoja tai muita keskeytyksiä. Hän lausui

Mitä tehdä, kun sydän on särkynyt? Nuori Vilja Unt on tämän kysymyksen äärellä, kun hän kuulee sulhasensa pettäneen häntä. Vilja ei kuitenkaan jää neuvottomaksi, vaan päättää muuttaa Roomaan parantelemaan haavojaan.

Kauniin ja historiallisen kaupungin keskellä Viljalle avautuu kokonaan uusi maailma. Hän tutustuu erikoiseen kreivittäreen, jolla on kiehtova pojanpoika nimeltään Tomaso. Kreivittären suvulla tuntuu kuitenkin olevan salaisuuksia. Kestävätkö ne kaikki päivänvaloa?

”Tunteen kahleet” on Anneli Meriläisen jännittävä rakkausromaani vuodelta 1987.

Anneli Meriläisen (s. 1947) tuotanto koostuu kuudesta romanttisesta romaanista. Lisäksi hän on kirjoittanut kirja-arvosteluja, runoja ja matkakertomuksia.